

παραγγέλλει τὰς ὁποίας ἀφίνει διὰ τὴν κόρην του, διὰ σέ. . . »
 «Ὅλα ἐξηγήθησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἐκατάλαβα ἀμέσως διατί ἡ Φρόσω ἤλθην ἐπανεληγμένης εἰς τὴν πινακοθήκην, διατί ἐδοκίμασε νὰ ξεκρεμάσῃ τὴν εἰκόνα, διατί ἀπέφυγε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἤμπορούσε μόνη της νὰ τα καταφέρῃ. Δὲν ἤθελε, φαίνεται, νὰ μάθῃ κανένας ἄλλος τὸ μυστικὸν τῆς εἰκόνας τοῦ πατέρα της. . . »
 Ἡ Φρόσω ἐξηκολούθησε τὴν ἐξομολογήσιν της. Ἦτο, βλέπετε, ἡ ἡμέρα τῶν ἐξομολογήσεων. Ὁ Πέτρος εἶχε πλησιάσῃ κοντὰ καὶ εἶχε στηρίξῃ τὸ μάγουλό του ἐπάνω στὰ γόνατά του. Καὶ ἦτο ἀρχὰ πλέον, μισοκοίτινα, ὅταν ἡ Φρόσω ἐτελείωσε τὴν διήγησιν της. Ἐμάθωμεν, μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας, πὼς ἀπέθανεν ἡ μητέρα της, πὼς ἐμπήκε στὴν μέσῃν ἡ θεῖα Βαρβάρα καὶ ἀνέλαβε τὴν κηδεμονίαν τῆς ἀνεψιάς της, πὼς της εἶπεν ὅτι θὰ φύγουν διὰ τὴν Ἑλλάδα, πὼς της ἐγέμισε τὸ μυαλό μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ πατρικοὶ συγγενεῖς της, ἐμεῖς δηλαδή, τὴν μισοῦν καὶ τὴν ἐχθροῦνται, πὼς τὴν ἔκαμε δόξιστον καὶ ἐπιφυλακτικὴν πρὸς ὅλον τὸν κόσμον.

— Ναί. Δέσποινα... Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν καμμίαι κουτὴ. Τὴν ἑκατάλαβα ὅτι καὶ αὐτὴ γιὰ τὸ συμφέρον της ἐφρόντιζε, ὅτι δὲν ἀγαποῦσε ἐμένα παρὰ τὰ χρήματά μου, — καὶ δὲν της εἶπα κ' ἐγὼ τίποτε ἀπὸ τὸ μυστικὸν ποῦ μου εἶχε φανερωτῆ ἡ μητέρα μου. Δὲν της εἶπα τίποτε διὰ τὸ γράμμα που εἶνε μέσα στὴν εἰκόνα... Σὲ σὰς ὅμως το λέγω, διότι βλέπω ὅτι πραγματικῶς με ἀγαπᾶτε μὲ τὴν καρδιά σας. ὅτι θὰ με ἀγαπήσετε ἀκόμη περισσότερο, — διότι βλέπω ὅτι δὲν μου ἐκρατήσατε κακίαν, ποῦ ἤλθην νὰ σας πάρω τὴν περιουσίαν σας... ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ δοῦμε νὰ διορθωθῇ!

Ἐἶπε καὶ ἐσηκώθη. Ἐπειτα δέ, στροφωμένη πρὸς τὸν Πέτρον, ἐπρόσθεσε.
 — Φώναξε, Πέτρο, ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα.

Ἡ ἐπιθυμία της ἐξτελέσθη. Ἡ καμαριέρα ἤλθε καὶ ἤναψε τὴν μεγάλην λάμπαν μὲ τὸ πράσινον δαντελλωτὸν ἀμπιαζοῦρ. Τῆς εἶπαμ νὰ φωτιάξῃ τὸν κηπουρὸν νὰ ἔλθῃ μὲ μίαν ἀν μύσκαλαν ἐπάνω εἰς τὴν πινακοθήκην, διὰ νὰ κατεβάσῃ μίαν εἰκόνα. Ὁ γέρω-Μάνθος ἐφθασε μετ' ὀλίγον, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, σὰν διακριτικὸς ἄνθρωπος, ἔκαμεν ὅ,τι του εἶπεν ἡ Φρόσω.

— Ποῦ νὰ τὴν πάγω τώρα, κυρίες μου; ἠρώτησεν, ὅταν μὲ προσοχὴν πολλὴν ἐκατέβασε τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ Ἄνδρέα ἐπάνω στὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖον ἦτο συρμένον ὑποκάτω.

— Ἀφῆσέ τὴν ἐδῶ... Στήριξέ τὴν στὸν καναπέν.
 — Νὰ... ἔγινε καὶ αὐτό. Τίποτε ἄλλο;
 — Τίποτε. Εὐχαριστοῦμε πολύ, κύρ-Μάνθο.
 — Τὸ χρέος μου κάνω... Καληνύκτας!
 — Στὸ καλό.

Ἐμείναιμεν πάλιν οἱ τρεῖς. Ἡ Φρόσω ἐπλησίασε μὲ ἱερὰν εὐλάβειαν τὴν εἰκόνα, καὶ, ἀφοῦ ἐρίλησε τὸ ζωγραφισμένον χερὶ τοῦ πατέρα της, μὰς ἐρώναξε νὰ τὴν βοηθήσωμεν εἰς τὴν ἐρευνάν της. Τὴν ἐστρέψαμεν ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος.

Εἰς τὴν ἐπάνω πλευρὰν τοῦ πλατῆσιου τῆς εἰκόνας, μεταξὺ τῶν δύο κρίκων, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο δεμένο τὸ κορδόνι της, εὕρισκετο βιθωμένη μίαι πλάκα μπρούτζινη. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ πλάκα αὐτὴ ἐφαίνετο ὡς ἐνδυναμωμα τοῦ πλατῆσιου, ἀλλὰ ἡ Φρόσω, μόλις τὴν εἶδε, εἶπε:

— Ἐδῶ εἶναι... Ἐχετε κανένα ψαλίδι, κανένα μαχαιράκι;

Ὁ Πέτρος ἔβγαλε καὶ της ἔδωσε τὸ στυγιδάκι του, τὸ ὁποῖον κατὰ σύμπτωσιν εἶχε μίαι λεπίδα σπασμένη. Ἡ ἐξ-ἀδέλφη μὰς, μὲ πολλὴν ἐπιτηδεϊότητα, ἐξεβιδῶσε τὰ μικρὰ βιδάκια, τὰ ὁποῖα ἐκρατοῦσαν εἰς τὴν θέσιν της τὴν πλάκα, καὶ τὴν ἀπέσπασεν. Ἐφάνη τότε ἓνα βαθύλωμα, καὶ μέσα ἐνάς φακέλλος μακρόστενος. Ἡ Φρόσω τὸν ἐστύριξε. Ἦτο ἀπὸ χονδρὸν χαρτί, κλεισμένος καὶ δεμένος σταυροειδῶς μὲ σπάγον μεταξωτῶν μαζὶ μὲ ἓνα ἄλλον φακέλλον πολύ μικρότερον. Ἐκοψε τὸν σπάγον ἢ ἐξεδέλφη μου, καὶ ἐδιαβάσαμεν τότε εἰς τὸν μεγάλον φακέλλον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν:

« Ἡ διαθήκη μου, ἀν ἀποκτήσω παιδιὰ. »

Καὶ εἰς τὸν μικρὸν φακέλλον:
 « Πρὸς τὸ παιδί μου ἢ τὰ παιδιὰ μου, ἀν ποτε ἀποκτήσω »
 — Τὸ βλέπετε; εἶπεν ἡ Φρόσω. Αὐτὸς ὁ μικρὸς φακέλλος εἶνε γιὰ μένα, καὶ θὰ τὸν ἀνοιξῶ ἀμέσως. Γιὰ τὸν μεγάλο, θὰ περιμένωμε νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ μητέρα σας καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσωμε τί πρέπει νὰ τὸν κάμωμε. . . »

Καὶ ἔμως δὲν ἐτόλμησε νὰ σχίσῃ ἀμέσως τὸν μυστηριώδη ἐκείνον φακέλλον καὶ νὰ ἰδῇ τὰς παραγγελίας τοῦ πατέρα της. Ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὤρας τὸν ἐκρατοῦσε καὶ ἐσυλλογίζετο. Ἐγὼ ἀπέφευγα νὰ διακόψω τὴς σκέψεις της. Ὁ Πέτρος ὅμως, μὲ τὴν παιδικὴν του ἀνυπομονησίαν καὶ περιέργειαν:

— Μὰ, ἀνοιξέ τον ἐπὶ τέλους, εἶπε, νὰ δῆς τί σου γράφει ὁ πατέρας σου!
 — Καὶ μοῦ το γράφει μάλιστα, πρὶν γεννηθῶ. . . ἐπρόσθεσε ἡ Φρόσω.
 Καὶ ἐσχίσε τὸν φακέλλον.

Περιείχετο εἰς αὐτὸν ἓνα γράμμα πολὺ σύντομον, — καθαρογραμμένον καὶ ἀπλούστατον. Ἐλεγε αὐτὰ καὶ μένον:

« Αἱ παραγγέλιαι μου πρὸς τὰ παιδιὰ μου.

« Ἄν ὁ Θεὸς μου χάρισῃ πειδιά, ὄλαι μου αἱ παραγγέλιαι πρὸς αὐτὰ εἶνε αἱ ἐξῆς:

« Νὰ εἶνε ἀγαπημένα μεταξὺ τῶν, ὅπως ἐγὼ ἀγαποῦσα καὶ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου, νὰ σέβωνται καὶ ν' ἀγαποῦν τὴν μητέρα των.

« Ἄν ἀποθάνω ἐγὼ πολὺ ἑνωρὶς, νὰ θεωροῦν τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὅποιον διορίζω κηδεμόνα των, ὡς πατέρα των, τὰ παιδιὰ του ὡς ἀδέλφια των, καὶ τὴν οἰκογένειάν του ὡς οἰκογενεῖάν των.

« Τοὺς δίδω τὴν εὐχὴν μου, καὶ τοὺς συνιστῶ νὰ μὴ λησμονοῦν ποτὲ ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶνε τὸ πρῶτον ἀγαθὸν καὶ ἡ βάση τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Διότι ὄλα τὰ πλοῦτῆ τούτ' κόσμου, χωρὶς τὴν Ἀγάπην, δὲν ἀξίζουσι τίποτε.

« Βραβλα, 1 Μαρτίου 1883.

« Ἄνδρέας Μυράλης. »
 Ἡ Φρόσω εἶχε διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ πατέρα της μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἢ ὁποῖα ἔστρεψε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. . .

Τώρα που γράφω αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις μου, ἔπειτα ἀπὸ ἐξ ἡμερῶν, ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι τὸ εἶδος τῆς συγκινήσεως, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε περιτυλίξῃ κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμὴν.

Ἄλλ' ὅπως ὄλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου εἶνε γεμάτα μὲ χαρὰν καὶ κλάμματα, μὲ δάκρυα καὶ γέλια, ἔτσι καὶ τότε ἡ συγκίνησίς μας διεκόπη ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν δύο μικρῶν, τοῦ Βραβίδα καὶ τῆς Λιλίκας, τὰ ὁποῖα εἰσώρησαν πηδηκτὰ καὶ γελαστὰ μέσα εἰς τὴν πινακοθήκην:

— Μπα! ἐδῶ ἦσαστε κρυμμένοι καὶ ἐμεῖς σὰς ἐγυρεύουμε!

Ἡ συγκίνησις τῆς Φρόσως ἐξέσπασε μὲ φιλήματα καὶ ἀγκυλιόματτα, καὶ ἡ σοβαρὰ ἀτμοσφαιρὰ τῆς πινακοθήκης ἀτήχησε μὲ φωνὰς καὶ γέλια χρᾶς.

Καὶ τὴν χαρὰν ἐκείνην ἐπεσφράγισαν ἢ ἐμπάνισαν τῆς Ἀγνῆς, ἢ ὁποῖα, ἀφοῦ ἰστάθη εἰς τὴν πόρταν καὶ μὰς εἶδε ὀλους μὰς ἐμμένονους ἐκεῖ μέσα, ἐχαμογέλασε, ἐσήκωσε τὰ χεῖνά της, καὶ εἶπε πρὸς τὴν ἐσκέπαζαν τὰ μάτια, καὶ εἶπε ἀστεϊότατα:

— Μπα! ἐδῶ μέσα παίζετε; . . . Δὲν με παίζετε καὶ ἐμένα; . . .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐἶνε ἀνάγκη νὰ δώσω περισσοτέρως ἐξηγήσεις διὰ τὸ τέλος τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἤρχισε μὲ τὸν ἐργασμὸν τῆς ἐξιδέλφης μου;
 Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἰπῶ, ὅτι ὄλα

ἔτακτοποιήθησαν, ἅμα ἐπέστρεψαν ἢ μῆτερα μὲ τὸν Μάριον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὅτι δὲν ἐρύγαμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὸν πύργον, ἀλλὰ ἐμείνεν ἡ Φρόσω μαζὶ μὰς, καὶ ἡ θεῖα Βαρβάρα ἐφυγεν ἀπὸ τὸν Πόρον διὰ τὴν Βλαχίαν, χωρὶς νὰ λάδωμεν τὴν εὐχαριστήριον νὰ τὴν γνωρίσωμεν ἀπὸ κοντὰ. . .

Τί προνοητικὸς ἄνθρωπος, ἀλήθειαι, καὶ τί φιλόστοργος ἀδελφὸς ποῦ ἦτο ὁ θεὸς Ἄνδρέας! Ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ μόνον τῶν δύο φακέλων θὰ ἐνοήσατε ἐπαρκῶς ὅτι εἶχεν ἐγκαίρως φροντίσῃ ὄχι μόνον διὰ τὸ μέλλον τῶν ἰδικῶν του παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμα ποῦ εἶχε κάμῃ τὸν γάμον του μυστικῶς εἰς τὴν Βλαχίαν. Τότε εἶχε στείλῃ τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν μυστικὴν διαθήκην, κλεισμένην εἰς τὸ πλαίσιον της, πρὸς τὸν πατέρα μας. Καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ θεοῦ ἦτο φανερός: ἂν δὲν ἔκαμνε παιδιὰ, μόνος του κληρονόμος θὰ ἦτο ὁ ἀδελφὸς του, καὶ ἦτο περιττὸν νὰ γνωστῇ ἢ ὑπαρξῆς τῆς διαθήκης ἂν ἔκαμνε παιδιὰ, αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ τὴν εὕρισκαν καὶ θὰ τὴν ἀνοίγαν, ὅταν θὰ ἤρχοντο εἰς τὸ σπίτι τοῦ κηδεμόνος των διὰ ν' ἀντραφοῦν ἐλληνοπρεπῶς, — ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴς παραγγελίας που ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς τὴν σύζυγόν του, τὴν μητέρα τῆς Φρόσως.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη, ὡς εἶδατε. . . Παύω τὴν διήγησίν μου, διότι σήμερον περιμένονται νὰ ἔλθουν εἰς τὸν πύργον ὁ ἀραβωνιαστὴς μου, ὁ ἀδελφός μου Μάριος, ποῦ εἶνε τώρα σημαιοφόρος εἰς τὸ Πολεμικὸν Ναυτικόν, καὶ ἡ μετ' ὀλίγον μέλλουσα κουμπάρα μου. . . ἢ κυρία Εὐφροσύνη Β **

— Μπα! εἶνε τώρα παντρεμένη καὶ ἡ Φρόσω; — σὰς ἀκούω ν' ἀνακράζετε ὄλαι καὶ ὄλας. — Καὶ μὲ ποιὸν; καὶ μὲ ποιὸν; . . .

Ἄ! μὰ εἶσθε παραπολὺ περιέργοι! Καὶ ξεύρατε πολὺ καλὰ, ὅτι εἶνε πολὺ κακὸ πρᾶγμα ἡ περιέργεια.

Σὰς φιλῶ.
 Δέσποινα Μ.
 Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.
 ΦΟΚΙΑΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΛΥΡΑ ΚΑΙ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ (Μῦθος)

— Γιατί εἶσαι ἴσων κακὸς καὶ ἄγριος; — εἶπε μίαι γλυκεῖα καὶ καλὴ Ἄβρα, ἢ ὁποῖα ἐφυσούσεν ἐπάνω στὰ τριαντάφυλλα καὶ στὰ γαρύφαλλα καὶ ἦτο φορτωμένη μὲ εὐωδίας καὶ ἀρώματα, σ' ἓναν Ἄνεμοστρόβιλον, ποῦ ἔκαμνε τὸν κόσμον ἀνωκάτω μὲ τὴν μανίαν του καὶ τὴν ὀρμὴν του.
 — Ὡ! ἀπήτησεν ὁ Ἄνεμοστρόβι-

λος, δὲν εἶμαι καθόλου κακὸς. Αὐτὸ που κάμνω, φανερόν ἐστι εἶμαι δραστήριος καὶ ἐνεργητικὸς. Εἶμαι ἀπλούστατα Ἄνεμοστρόβιλος, γερὸς καὶ δυνατὸς καὶ γεμίτος μὲ ὑγείην, — αὐτὸ καὶ μόνον. Ἐνῶ ἐσύ, — ἡ καϊμένη ἢ Αὐρούλα, — γρήγορα θ' ἀφίσσῃς τὴν τελευταίαν σου πνοήν!

Καί, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἄρπαξε μίαι τριανταφυλλίττα, καὶ τὴν ἐτίναξε τόσο δυνατὰ, ὥστε λίγο εἰσέφθε νὰ τὴν ξεριζώσῃ. Καὶ τὰ ροδοπέταλα ἐσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ φοβερὸ φύσημά του.

— Ἄλλοίμονον! εἶπε ἡ καλὴ Ἄβρα, ἐνῶ ἐχάιδευσεν τρυφερὰ τὴν τρομαγμένην τριανταφυλλίαν καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ μαζεύσῃ τὰ σκορπισμένα ροδοπέταλα. — Ἄλλοίμονον! δὲν σε μέλει, φαίνεται, διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ἄλλων, ἂν καὶ κωχῆσαι διὰ τὴν ἰδικὴν σου. Δὲν γνωρίζεις ὅτι πολλὰς φορὰς ἡ δύναμις δὲν εἶνε καὶ δικαιοσύνη. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι καλλίτερον εἶνε ἓνα φιλήμα παρὰ ἓνα κτύπημα!

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ**

Ἄγαπητοί μου, ὀ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐποχὴ. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ εἰ σὰς ἐπίσης ἀρέσει, ἀφοῦ ἄλλως τε γνωρίζω, ὅτι διὰ τὴν ἡλικίαν σας ὄλαι αἱ ἐποχαὶ ἔχουν θελγητρα καὶ ἀπολαύσεις. Ἄλλ' ἰδῆτε πόσον τὸ φθινόπωρον ὁμοιάζει μὲ τὴν κλήν καὶ πολυῦμνητον ἀνοιξιν! Ὅταν δὲν βρέχῃ, ὁ καιρὸς εἶνε γλυκύς, ἢ θερμικρασία μετρίξ, ὁ ἥλιος ἀνεκτός. Δὲν κάμνει οὔτε κρύο οὔτε ζέστην, ὅπως καὶ τὴν ἀνοιξιν. Εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ καθῆσθαι καὶ εἰς τὸ σπίτι του χωρὶς νὰ ζεσταθῇ, καὶ ἔξω χωρὶς νὰ κρυώσῃ, νὰ περιπατήσῃ χωρὶς νὰ ἰδρώσῃ, νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωματίον του διὰ νὰ μελετήσῃ, χωρὶς νὰ σκάσῃ. Ὅπως καὶ τὴν ἀνοιξιν, αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες ἔχουν σχεδὸν τὴν ἰδίαν διάρκειαν. Καὶ ὑπάρχουν ἡμέραι καὶ ὄρακι, κατὰ τὸς ὁποίας ἡ φύσις φαίνεται τόσο ὠραία, τόσο γλυκεῖα καὶ πολυθέλητος, τόσο πλουσία εἰς χρώματα, εἰς γραμμὰς, εἰς ἀρώματα, εἰς αὔρας, ὅσον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς βλαστῆσεως.
 Ἄλλὰ μὲ ὄλην τὴν ὁμοιότητα, πόσον μεγάλη καὶ βαθεῖα ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν δύο ἐποχῶν! Τὴν ἀνοιξιν,

ὅσον προχωροῦμεν, ἡ ἡμέρα μεγαλώνει καὶ ἡ νύκτα μικραίνει. Τὸ φθινόπωρον γίνεταί τὸ ἐναντίον. Τὴν ἀνοιξιν, ὅσον προχωροῦμεν, ὁ ἥλιος ὑψώνεται καὶ θερμαίνει περισσότερο. Τὸ φθινόπωρον ἀπεναντίας, χμηγλόνει ὀλονεὶ καὶ θερμαίνει ὀλιγώτερον. Τότε τὰ σύννεφα καὶ αἱ βροχαὶ ὀλιγοστεοῦν, ἢ αἰθρία γίνεταί διαρκεστέρα. Τώρα τὰ σύννεφα καὶ αἱ βροχαί, ὅσον προχωροῦμεν, αὐξάνουν, καὶ ἡ αἰθρία γίνεταί σπανιωτέρα. Τότε ἀρχίζουσι τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ, τότε ἡ πρῶσινάξ ἐκτείνεται καὶ αὐξάνει. Τώρα τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ τελειοῦνται, τὸ πράσινον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ κίτρινον, καὶ τέλος τὸ κίτρινον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ μῆδεν, εἰς τὸ γυμνόν. . . Μὲ δύο λέξεις, ἢ Ἄνοιξις μὰς ὀδηγεῖ εἰς τὸ Θέρος, τὸ φθινόπωρον μὰς ὀδηγεῖ εἰς τὸν Χειμῶνα. Ἐκείνη εἶνε ὡς ἀπόπνιξις τῆς φύσεως, ὀδηγοῦσα πρὸς ὠραίαν καὶ ἔντονον ζωὴν τοῦτο εἶνε ὡς νύσταγμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὕπνος. Ἡ Γῆ μας τῶντοι τὸν χειμῶνα κοιμάται, τὴν ἀνοιξιν ἐξπνᾶ, τὸ θέρος ζῇ, τὸ φθινόπωρον νυστάζει.
 Καὶ ὅμως τὸ φθινόπωρον εἶνε πραγματικῶς ὠραία ἐποχὴ. Ὅχι μόνον διότι ἡ ἡπία θερμικρασία του καθιστᾶ πλέον ἀνετον τὴν ζωὴν μὰς, ὄχι μόνον διότι μὰς τέρπει μὲ τὴν ἐναλλαγὴν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων του, μὲ τὴν γραφικότητα τῶν τοπίων του, μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ραγδαίων βροχῶν του, μὲ τὴν ἀφάνταστον ὠραιότητα τῶν δύσεών του. Ἄλλὰ διότι τὸ φθινόπωρον σημαίνει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐργασίας. Μὰς ἐπαγαφέρει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν δραστηριότητα, ἀπὸ τὴν ἀμεριμνησίαν εἰς τὴν φροντίδα, ἀπὸ τὰς παύσεις εἰς τὰ μαθήματα. Καὶ προπάντων μὰς ἐπαναφέρει πλησιέστερα εἰς τὸ καθῆκον!

Ὁ χειμῶν, βλέπετε, δὲν ἔχει μόνον τὰς διασκεδάσεις του. Ἐχει καὶ τὰ καθήκοντά του, περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἐποχὴν. Καλοὶ καὶ οἱ χοροί, καὶ ἡ θεαμαστὴ, καὶ τὰ χαλῖα, καὶ τὰ τσάγια, καὶ τὰ γλυκίσματα, καὶ αἱ ἐορταὶ, καὶ τὰ δῶρα, καὶ τὰ κουφιτῖ, καὶ αἱ μάσκες, καὶ τὰ χιόνια, καὶ ὄλα ὅσα φέρει εἰς τὸ μαγικόν του σακκοῦλι ὁ γέρω-Χειμῶνας. Ἄλλὰ καλὰ καὶ τὰ καθήκοντα, καλὴ καὶ ἡ ἐργασία, καλὴ καὶ ἡ μελέτη, καλὸς καὶ ὁ δάσκαλος, καλὸν καὶ τὸ σχολεῖον. . . Τὰ πρῶτα εἶνε διὰ νὰ κάμνωμεν τὰ δεύτερα μὲ περισσότερο δύναμιν καὶ μεγαλητέραν ὀρεξιν. Τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ καλοτριβώμεν, νὰ θερμopinώμεν, νὰ ζεσταίνωμεθα καὶ νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον, διὰ νὰ εἰμπεροῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα καλλίτερα. Πρῶτον καὶ κύριον ἡ ἐργασία, ἔπειτα ὄλα τὰ ἄλλα. Καὶ ἡ ἐργασία εἶνε

τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ ἐποχὴ ἢ ὅποια μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶνε ὠραία ἐποχὴ...

Θὰ ἔλθῃ πάλιν καὶ ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Δὲν εἰμπορεῖ αἰωνίως νὰ εἶνε Φθινόπωρον. Ἐφθασεν ὁ Χεῖμων... Νὰ ἀπὸ πίσω του καὶ ἡ Ἀνοιξίς... Νὰ τέλος πάντων καὶ τὸ καλοκαίρι. Αἱ πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ αἱ δροσεραὶ παραλίαι, τὰς ὁποίας ἀξίσατε πρὸ ὀλίγου, μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν θὰ σὰς περιμένουν πολὺν καιρὸν. Πάλιν ἐκεῖ θὰ εἰσθε τὸ ἄλλο καλοκαίρι. Κ' ἐγὼ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου. Καὶ μὲ μίαν ἐπιστολὴν θὰ σὰς προπέμψω, ὅπως πάντα, καὶ μὲ μίαν ἐπιστολὴν θὰ σὰς ὑποδεχθῶ...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ κυρία Λουκά θέλει καλλίτερα νὰ ἴδῃ τὸ πείραμα παρὰ νὰ ἀκούῃ θεωρίας. Ὁ κύριος Λουκάς ἔμως, διὰ νὰ μὴ μάθῃ κανένα ἄλλος τὸ μυστικὸν τῆς μηχανῆς του, πηγαίνει καὶ σφαλᾷ καλὰ-καλὰ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Ἀδύνατον λοιπὸν εἶνε νὰ δοῦμε τί γίνεται ἐκεῖ μέσα. Ἀμα κολλήσωμε μονάχα τ' αὐτὴν μὲ τὴν τρυπούλα τῆς κλειδαριᾶς, θ' ἀκούσωμε κάτι ἀλλοτῶτικα πράγματα, — σὰν νὰ βράζῃ κανένα καζάνι μὲ ρεβίθια, ὕστερα σὰν νὰ πρηνίζου καὶ νὰ ροκανίζου σανίδι, ὕστερα μιὰ φωνὴ ἀγνωστῆ, ποῦ μιλά μὲ τὴν μύτη, ὕστερα μιὰ ἄλλη φωνή, ποῦ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ κ. Λουκά...

Νὰ τὴν ἀκούατε ὅμως κ' ἐσεῖς τί ἔλεγε αὐτὴ ἡ φωνή!... Παναγίκα μου! Ἐμάλλον εἶνε ἓνα παιδί, καὶ τὸ ἐμάλλονε τόσο ἄγρια καὶ αὐστηρά, ὥστε θὰ ἐπεριμένατε ν' ἀρχίσῃ καὶ αὐτὸ τὰ κλάματα καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Ἡμάρτον! καὶ δὲν το ξανακάνω! Τίποτε ὅμως... Καμμία ἀπάντησις. Κανένα παιδί δὲν εἶνε ἐκεῖ μέσα. Ὁ κύριος Περικλῆς ἦτανε στὸ σχολεῖον ἀπὸ τὰς δύο...

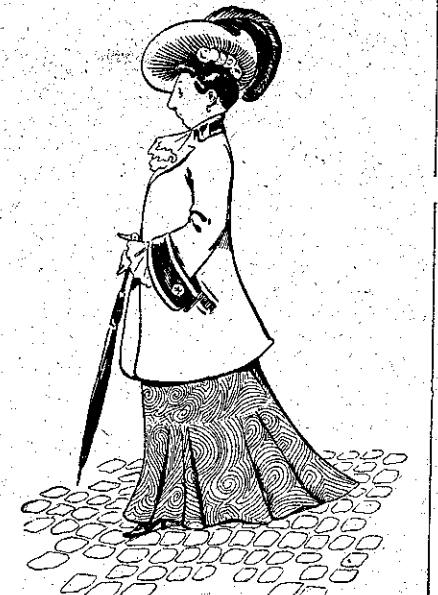
Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ὥρα. Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ βγαίνουν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λουκά. Ἡ κυρία εἶνε εὐχαριστημένη, ἤσυχη. Ὁ κύριος Λουκάς τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τῆς λέγει:

— Χαῖρε, φιλάτη μου. Καλὴν ἀντάμωσιν, τὴν Κυριακὴν. Μὴ ξεχάσης τί σου εἶπα. Ἐχεις δύο κυλίνδρους μέσα στὰ δύο κουτιά. Στὸ ἓνα ἐπάνω ἔχω γράψῃ « Ἀνταμοιβή » καὶ στὸ ἄλλο « Τιμωρία ». Θὰ τα μεταχειρισθῆς ἀνολόγως τῆς περιστάσεως. Καὶ θὰ δῆς... θὰ δῆς τὰ θαύματα ποῦ θὰ κάμουν!

Παίρνει τὴν βαλίτσα του ὁ κύριος Λουκάς καὶ κατεβαίνει τὴν σκάλα. Ἡ κυρία Λουκά τοῦ φωνάζει ἀπὸ ἐπάνω:

— Καλὸ ταξίδι! καλὸ ταξίδι! Ὁ κύριος Λουκάς βγάζει τὸ μαντύλι του, τὴν ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει...

Γυρίζει ἡ κυρία Λουκά εἰς τὸ δωμάτιόν της. Κυττάζει τὸ ὡρολόγι τῆς εἶνε δύο καὶ εἰκοσιδύο. Κυττάζει ὕστερα τὸ κομψὸν σημειωματάριον, ὅπου γρά-

« Καὶ φεύγει... »

φει τὰς ἐπισκέψεις της ἕως τὰς ἐξήμισι ἔχει νὰ κάμῃ σχανταεπτὰ ἐπισκέψεις εἰς τὰς καλλιτέρας καὶ στενωτέρας φίλας της. Πρέπει νὰ κάμῃ γρήγορα, νὰ προφθάσῃ... Φαντασθῆτε, ἂν εἶχε νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις καὶ εἰς τὰς φίλας, ποῦ δὲν εἶνε τόσο στεναί! Δὲν θὰ ἐπρόφθανε, εἴτε ἂν εἶχε διακόσιες πενήντα ὥρες ἡ ἡμέρα!

Τρέχει λοιπὸν, βάζει τὸ καπέλλο της, βάζει τὸ καλὸ τῆς ἐπικνωρόρι, παίρνει τὸ σημειωματάριόν της, καὶ φεύγει...

Καὶ μένει ἡ Γαρουφαλιά μόνη καὶ νοικοκυρὰ στὸ σπίτι.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Κατόπιν ἐσυλλογίζετο τὸν «Γοργόν», ὅπου ἦτο ἐπιβάτης... τοὺς νεαροὺς ἐκείνους μαθητάς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠσθάνετο τὴν συμπάθειαν... Ὁ Τῶν Ρε-νὸ ἰδίως καὶ ὁ Μάγνος ἄνδρες τὸν εἶχαν ἐνθουσιάζῃ μετ' τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα... Ἐπειτα, ἦτο καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού», αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Πάξτων,

ὁ ὅσον ἀντιπαθητικὸς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, αὐτοὶ οἱ ναῦται, οἱ ἑποιοὶ ἀπέφυγαν καὶ νὰ του ὀμιλήσουσι!... Δὲν τοὺς εἶχε φαντασθῆ τέτοιους, καὶ ὅμως τοὺς εἶχαν κάμῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τόσο κακὴν ἐντύπωσιν!

Ἐνῶ ἐσυλλογίζετο ὅλα αὐτὰ, ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀπὸ τὴν πρῶραν ἕως τὴν πρῶμην. Μερικοὶ ναῦται ἦσαν ἐξηλωμένοι κοντὰ εἰς τὰ αἰωροθέσια, καὶ ἄλλοι μὲν ἐκοιμῶντο, ἄλλοι δὲ συνδιελέγοντο μετ' ἡμιγλήν φωνήν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὅταν εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ πρῶτα διέταξε νὰ τον εἰδοποιήσουσι, ἂν ἔπιανε αἴρας.

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγγας ἐστέκοντο ἐπάνω στὸ κάσαρο κ' ἐδλεπαν τὸν φανὸν τοῦ τριῖσιου, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς εἶχε ἀρχίσῃ νὰ θαμπόνη. Ἐλαττῶ ὀμίχλη ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Ἦτο νύξ σελήνη, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄστρα ἔσβηναν κρυμμένα εἰς τοὺς ἀτμούς, σκότιες βαθὺ ἐβασίλευε.

Συνέβη λοιπὸν, τὸ πλοῖον ποῦ ἦτο πλησίον τοῦ «Γοργού» νὰ μὴν εἶνε πλέον ὁρατόν. Εὐρίσκειτο ἔμως ἐκεῖ... Ἄν ἤκουαν φωνὰς οἱ ναῦται του, θὰ ἔβριχον τὰς βάρκας καὶ θὰ ἔτρεχαν εἰς βοήθειαν τῶν θυμάτων...

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο θὰ εἶχε πλήρωμα εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα ἀνδρας. Καὶ πῶς νὰ τα βγάλουν πέρα μετ' ὅσους πολλοὺς οἱ δέκα πειραταί;... Καλὰ λοιπὸν ἔκαμεν ὁ Χάρρης Μάρκελ νὰ περιμένῃ καὶ ν' ἀρίστη τὴ δουλειὰ διὰ τὸ ἄλλο βράδυ... Ὅσον περισσότερο ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας ὁ «Γοργός», πρὸς τὰ νοτιανατολικά, τόσο ὀλιγώτερα πλοῖα θὰ εὕρισκε εἰς τὸν δρόμον του... Εἶνε ἀλήθεια πῶς, ὅταν ἐξημέρονε, κ' ἐξανάπιανε τὸ μελτέμι, ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴν βόλταν ὁ καπετάνιος πρὸς τὰ βορειοδυτικά, διότι ἀλλοιῶς ὁ Οὐίλ Μίτζ θὰ ἔμπαινε σὲ ὑποψίσεις...

Ἐνῶ ἔλεγον αὐτὰ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγγας ἐπάνω στὸ κάσαρο, δύο ἄλλοι συνωμῆται, κοντὰ εἰς τὴν πρῶραν ἀριστερά.

Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Κόρτης καὶ ὁ Ρανυᾶς Κῶφ. Συχνὰ τοὺς ἐδλεπαν μαζί, διότι ὁ Κόρτης ὄλο καὶ βόλτες ἔφερνε γύρω στὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ τσιμπᾷ κανένα καλὸ μεζεδάκι ποῦ του ἐφύλαττεν ὁ μάγειρος.

Καὶ ἰδοὺ τί ἔλεγον:

— Ἄ! μὰ ὠρισμένως, Κόρτη, παραπολὺ μετρημένα πηγαίνει ὁ Χάρρης...

— Ἐτσι φαίνεται, Κῶφ, καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχη ἄδικον!... Ἄν ἦτανε βέβαιον πῶς θὰ τοὺς εὕρισκεμε ὄλους κοιμισμένους, θὰ τοὺς ξεμπερδεύαμε πρὶν προφθάσουσι φωνὴ νὰ βγάλουν...

— Ἀμα ἔχῃς τὴ μαχαίρα στὸ λαί-

μό, κάπως θὰ τα φέρῃς στὸ νόημα γιὰ νὰ φωνάξῃς βοήθεια...

— Πολὺ σωστά, Ρανυᾶ, ἀλλὰ, ἂν δοκιμάσουσι νὰ ὑπερασπισθοῦσι... Καὶ ἔπειτα, αὐτὸ τὸ κατρινεμένο καράβι, ἂν μὲς εἴδονε ἀκόμα μέσα εἰς τὴν ὀμίχλην...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς νὰ πῆσῃ εἰς τὴν θάλασσα καὶ νὰ πάγῃ κολυμπώντας στὸ καράβι, ἀμέσως ὁ καπετάνιος του θὰ στείλῃ καμμία εἰκοσαριά ναῦτες στὸ δικό μας!... Ἐμεῖς δὲν εἰμαστε ἀρκετοὶ ν' ἀντισταθοῦμε. Θὰ μὲς ρίξουν λοιπὸν στὸ κύτος, νὰ μὲς πᾶνε στας Ἀντίλλας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν!...

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἀστυνομία θὰ μὲς φυλάξῃ καλὰ μέσ' εἰς τὴν φυλακὴν... καὶ ἔπειτα δὲν τί μὲς περιμένει, Ρανυᾶ!...

— Ὁ διάβολος ἔβλεπε τὴν οὐρὰ του, Κόρτη!... Ὑστερα ἀπὸ τόσο καλὴν τύχην, νὰ μὲς ἔρθῃ αὐτὴ ἡ ἀναπεδιά καὶ νὰ μὲς φέρῃ αὐτὸ τὸ καράβι στὸ δρόμο μας!... Καὶ νὰ πιάσῃ καὶ μπονάτσα!... Ὅσο συλλογίζεσαι πῶς δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ φουξῆσῃ μὴ ὥρα μονάχα τὸ ἀεράκι γιὰ νὰ ξεμακρύνωμε πεντέξῃ μίλι...

— Μπορεῖ νὰ φουξῆσῃ πρὶν ξημερώσῃ, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης. Τὸ νοῦ μας ὅμως ἀπ' αὐτὸν τὸν Οὐίλ Μίτζ δὲν μου φαίνεται νὰν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ στέκονται νὰ τοὺς σκοτώσουν...

— Ἐγὼ μὲν γι' αὐτόν, ἐδήλωσεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ, εἴτε εἰς τὴν καμπίνα του, εἴτε στὸ κατάστρωμα, ὅπου δὴποτε κ' ἂν εἶνε!... Μὴ μαχαίριζα καταμεσῆς εἰς τὴν πλάτη!... Δὲν θὰ προφθάσῃ καν νὰ γυρίσῃ καί... φοῦν το στὸ νερό!

— Δὲν ἦταν, μοῦ φαίνεται, προτῆτερα στὸ κατάστρωμα κ' ἐπερπατοῦσε... ἠρώτησεν ὁ Κόρτης.

— Πραγματικῶς ἀπήντησεν ὁ Κῶφ, τώρα ὅμως δὲν τὸν βλέπω... ἐκτὸς ἂν εἶνε ἐπάνω στὸ κάσαρο.

— Ὅχι... Δὲν εἶνε ἐκεῖ παρὰ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ κ' ὁ τροφοδότης. Νὰ τοὺς, μάλιστα, ποῦ κατεβαίνουν.

— Θὰ πῆγε λοιπὸν στὸ καρρὲ αὐτὸς ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἀπήντησεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ... Ἄν δὲν ἦταν ἐδῶ αὐτὸ τὸ παλινκαράβο, θάταν κατάλληλη ἡ στιγμή... καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, πᾶν οἱ ἐπιβάτες!

— Ἀφοῦ δὲν γίνεται τίποτε, πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε! εἶπε τελευταῖος ὁ Κόρτης.

Κατεβῆσαν εἰς τὸ ὑπόστρωμα, ἐνῶ δύο ναῦται ἔμειναν σκοποὶ εἰς τὴν πρῶραν.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ, χωμένος κάτω ἀπὸ τὸ πρόστεγον, εἶχε ἀκούσῃ ἐκείνην τὴν συνομιλίαν... Τώρα, ὅλα τα ἤξευρεν... Ἐγνώριζε σὲ τί χέρι εἶχε πῆσῃ τὸ πλοῖον... ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πλοίαρχός του ἦτο ὁ Χάρρης Μάρκελ... ἐγνώριζεν ὅτι αὐτοὶ οἱ κακούργοι ἤθελαν νὰ πετάξουν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν θάλασσαν...

Καὶ θὰ τὸ εἶχαν καμωμένον τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ κακούργημα, ἂν ἡ νημερία δὲν ἐκρατοῦσεν ἐκεῖνο τὸ πλοῖον τόσο πλησίον εἰς τὸν «Γοργόν»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' Ὁ ΟΥΙΛ ΜΙΤΖ

Ἐκείνην τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Σεπτεμβρίου, μιὰ λέμβος ἐπλανᾶτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης, εἰς τὴν ἐπι-

φάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὴν ἐλίκνιζεν ἐλαφρῶς ἡ ἀπαλὴ φουσκοθαλασσίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτάρασσαν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου.

Δύο κουτιά τὴν ἔσπρωχναν χωρὶς κρότον πρὸς τὰ βορειανατολικά, — κατὰ συμπερασμὸν ἐννοεῖται, διότι ὁ πολιτικὸς ἀστήρ, κρυμμένος ὀπισθεν τῶν πυκνῶν ἀτμῶν τῆς ὀμίχλης, δὲν ἐφαίνετο καθόλου.

Ὁ ἀνθρωπος ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι θὰ ἦτο καταστενοχωρημένος βεβαίως, διότι ὁ καιρὸς δὲν εἶχε γυρίσῃ σὲ μπουρβίνα.

Ἄν καμμία ἀστραπὴ ἔσχιζε τὰ σύννεφα, θὰ ἤμπροσθε νὰ διευθυνθῆ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πρὸς ὄρον, ἀντὶ νὰ πηγαίη στα τυφλά. Πρὶν ἢ ἡ θάλασσα φουσκώσῃ μετ' ἄγρια κύματα ἀπὸ τὸν ἀνέμον τῆς καταιγίδος, εὐκολον θὰ ἦτο νὰ διακύβῃ τὴν μικρὰν ἀπόστασιν, ἥτις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς κατευθύνσεώς του, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν ὄλων.

Ἡ λέμβος ἐκείνη περιεῖχε ἑνδεκαφυγάς: δύο ἀνδρας καὶ ἐννέα νεανίας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πρεσβύτεροὶ ἐτραβοῦσαν τὰ κουτιά. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀνδρας ἐσηκόνετο κάποτε, καί, προσπαθῶν νὰ ἴδῃ διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ὀμίχλης, ἐπρόσχε συγχρόνως μὴν ἀκού-

σῇ κανένα ἦχον, καμμίαν φωνήν... Ἦτο ἡ πρώτη λέμβος τοῦ «Γοργού» μετ' οὓς φυγάδας ἐπιβάτας της. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Ἄξελ Βίκμπὸν ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰ κουτιά. Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι, ζητῶν εἰς μίτην τὴν πορείαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκοτούς.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας εἶχαν χάσῃ τὸν «Γοργόν», καὶ ὅμως δὲν ἔ-

« Τὸν ἐβοήθησαν νὰ καταθῆ. » (Σελ. 335, στήλ. θ')

δλεπαν ἀκόμη τὸ λευκὸν φῶς τοῦ τριῖσιου, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀπέχε παρὰ ἡμισυ μόνον μίλιον καὶ ἡ νημερία βεβαίως τὸ εἶχε κρατήσῃ ἀκίνητον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν...

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ: Μετὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ Κόρτη μετ' ὁ Ρανυᾶς Κῶφ, τὴν ὁποίαν ἔτυχε νὰ κρυφακούσῃ, ὁ Μίτζ, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ κανεῖς, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ πρόστεγον καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν τραπεζαρίαν τῆς πρῶμης. Ἐκεῖ, ἐστάθη ὀλίγα λεπτά νὰ συλλογισθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ τί νὰ κάμῃ. Καμμία ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν: ὁ πλοίαρχος Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του

είχαν σπαγγή μέσα εις τον «Γοργόν», και όταν ήλθαν οι επίβατοι, τὸ πλοῖον εὐρίσκειτο ἤδη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τῶν συνεργῶν του.

Εἶχεν ἀναγνώσῃ ὁ Οὐίλ Μίτζ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀντιλλῶν πῶς εἶχαν συλληφθῆ προηγουμένως ἐκεῖνοι οἱ πειρατὰι τοῦ «Χάλιφαξ», καὶ πῶς ἀπέδρασαν κατόπιν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάου. Καὶ ἡ ἀπόδρασις ἐκείνη συνεπίτετε μετὰ τὸν ἀπόπλου τοῦ «Γοργού» ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Ἰρλανδίας. Δὲν ἤμποροῦσεν ὁ Οὐίλ Μίτζ νὰ ἐξηγήσῃ, διὰ τί δὲν εἶχε ξεκάμην ἀμέσως καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ ὁ Χάρρη Μάρκελ, ἀλλὰ τοὺς ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἀντιλλας, μετὰ τὸν κίνδυνον ν' ἀνακαλυφθῆ καὶ νὰ συλληφθῆ πάλιν...

Νὰ ζητήσῃ τὴν νῆσον τὴν ἐξήγησιν, — δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ ὥρα. Ἄν δὲν ἔφευγαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ ἐπιβάται ἀπὸ τὸν «Γοργόν», ἦσαν ὅλοι χαμένοι. Ἡ παρουσία τοῦ ἀγνώστου πλοίου εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν, εἶχεν ἀναγκάσῃ τὴν ἀρχιπειρατὴν ν' ἀναβάλῃ τὴν σπαγγὴν τῶν ἐπιβατῶν του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν, ἀλλὰ νὰ φύγουν, νὰ φύγουν, νὰ φύγουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ κενάνας εἰδήσιν. Ὁ Χάρρη Μάρκελ εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Οὐάγκας εἶχαν καταβῆ εἰς τὸ ὑπόφραγμα τῆς πύρας, ὅπου οἱ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ ἐκοιμῶντο. Ἐμεινε μόνον ὁ σκοπὸς ναύτης ἐμπρός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο ἴσως παραπολύ ἀγρυπνος καὶ προσεκτικὸς...

Ἐκτὸς τούτου, διὰ νὰ φύγουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον, ὑπῆρχε πρόχειρος μία λέμβος, ἡ μεγάλη λέμβος, ἡ ὁποία μετὰ τὸ ψάρεμα, ἔμεινε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐρριμουκίετο.

Ἦτο ἄνθρωπος μετὰ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητά ὁ Οὐίλ Μίτζ. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ κάμῃ τὰ πάντα διὰ νὰ σώσῃ τοὺς συμπλωτῆρας του, καὶ συγχρόνως νὰ σωθῆ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξυπνήσῃ ἀμέσως τοὺς ἐπιβάτας, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, νὰ τοὺς ἐπιβιάσῃ εἰς τὴν λέμβον ἀπὸ τὴν ὀπίσσω πλευρὰν τῆς αἰθούσης, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τίποτε ὁ σκοπὸς ναύτης.

Πρὸ παντὸς ὁ Οὐίλ Μίτζ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῆ, ἂν ὁ Χάρρη Μάρκελ ἐκοιμῶτο εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ὅστις κατεῖχε τὴν μίαν γωνίαν τοῦ ἐπιστέγου, πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰσόδου. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἦτο εὐκολον νὰ τον ἀρπυνίσῃ καὶ ἡ φυγὴ θὰ ἐκινδύνευε νὰ ματαιωθῆ.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐσύρθη πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ κυβερνήτου, ἐστήριξε τὸ ὄψος εἰς τὸ δικτυωτὸν, καὶ ἤκροασθη ὀλίγας στιγμὰς.

Ὁ Χάρρη Μάρκελ, ἰδὼν ὅτι τίπο-

τε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε πῆσῃ, καὶ ἐκοιμῶτο ὑπὸν βαθύν.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπληθύνθη εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ, χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὴν κρεμαστὴν λάμπαν, ἐπῆγε καὶ ἤνοιξε μίαν θυρίδα τοῦ ἄρκου τῆς πρύμνης, εὐρισκομένην εἰς ὕψος ἑξήπεπου ποδῶν ἀπὸ τὴν ἴσαλον γραμμὴν. Τὴν ἐξήτῃσε, καὶ εἶδεν ὅτι ὅλοι οἱ νεαροὶ ἐπιβάται ἦτο εὐκολον νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ ὁ κ. Πάττερσον εὐτυχῶς δὲν ἦτο σωματώδης. Δι' ἀκαουχίαν τοῦ ταξείδου τοῦ εἶχαν ἀδυνατίσῃ ὅπωςδὴποτε, παρ' ὅλα τὰ συμπόσια, τὰ δοθέντα πρὸς τιμὴν τῶν οἰκοτρόφων τῆς Ἀντιλικνῆς Σχολῆς, τὰ ὁποία εἶχε τιμῆσῃ καὶ αὐτὸς μετὰ ἔκτακτον ὄρεξιν... Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν του, ὁ Οὐίλ Μίτζ εἶδεν ὅτι ἦτο ἀρκετὰ ψηλόλιγνος καὶ εὐλόγιτος, ὥστε νὰ περάσῃ εὐκολα ἀπὸ ἐκείνην τὴν θυρίδα.

Ἦτο λοιπὸν κατορθωτὴ ἡ φυγὴ, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶν ν' ἀναδοῦν εἰς τὸ κάσσαρο, καὶ νὰ κινδυνεύσῃ ν' ἀνακαλυφθῶν ἀπὸ τοὺς πειρατὰς...

Δι' αὐτὸ ἐπῆγεν ὁ Οὐίλ Μίτζ τὴν ἐξυπνήσῃ τοὺς συνταξιδιώτας του. Ἦνοιξε πρῶτον τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου ὅπου ἐκοιμῶντο ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Τωνῆς Ρενώ. Ὁ πρῶτος ἐξύπνησεν, ὅταν ἠσθάνθη ἕνα χεῖρ νὰ τον σείῃ ἀπὸ τὸν ὦμον.

— Τσιμουδιά! τοῦ εἶπεν ὁ Μίτζ. Εἶμαι ἐγώ...

— Τί θέλετε; ..

— Σούτ, σὰς λέγω... Κινδυνεύομεν νὰ χαθοῦμε ὅλοι μαζά...

Μία φράσις ἤρκεσε διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος, ἐννοήσας πόσον κρίσιμος ἦτο ἡ θέσις τῶν, ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀταραξίαν του.

— Νὰ ἐξυπνήσῃτε τὸν σύντροφόν σας, ἐπρόσθεσεν ὁ Μίτζ. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἄλλους...

— Καὶ πῶς θὰ φύγουμε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν.

— Μετὰ τὴν βάρκα... Εἶνε πίσω, στὴν πρύμνη, δεμένη μετὰ τὴν μαρπούμα τῆς... Ὅλα μας πάγη στὸ ἄλλο καράβι, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω νὰ εἶνε μακρὰ.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν δὲν ἠρώτησε περισσότερα, ἀλλὰ, μόλις ἐξῆλθεν ὁ Μίτζ, ἔσπευσε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν Τωνῆν Ρενώ, ὅστις ἐπῆδησεν ἐξω ἀπὸ τὴν κουκέταν του, μόλις ἤκουσε τί συνέβαινε.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ὅλοι οἱ ἀριστεῖς ἦσαν ἐτοιμοὶ, καὶ μόνον τὸν κ. Πάττερσον ἄρισαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ὅλα τὸν ἀρπάζαν, θὰ τον ἐτραβοῦσαν καὶ θὰ τον κατέβαν εἰς τὴν λέμβον, χωρὶς κἄν νὰ του δώσουν καιρὸν νὰ το ἐννοήσῃ..

Πρέπει νὰ εἰπῶμεν, πρὸς ἐπαινον τῆς

Ἀντιλικνῆς Σχολῆς, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς τροφίμους τῆς δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἀδυναμίαν ἐνώπιον τοῦ κινδύνου. Κανεὶς δὲν τα ἔχασε, κανεὶς δὲν ἐφάναξε. Ἀπεναντίας ὁ Νίλς Χάρμπε ἔκαμε τὴν ἐξῆς πρότασιν, ἡ ὁποία ἀπεδείκνυεν ὅτι τὸ ἔλεγε ν ἡ καρδιά του: — Δὲν φεύγω, ἂν δὲν τον ἀφίσω στὸν τόπο αὐτὸν τὸν κακοῦργον!

Καὶ διηρθύνετο ἡδὴ πρὸς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Χάρρη Μάρκελ.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ τὸν ἐσταμάτησε.

— Δὲν θὰ πᾶτε ποθενά, κύριε Χάρμπε! τοῦ εἶπεν. Ὁ Χάρρη Μάρκελ εἰμπορεῖ νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν στιγμὴν που θὰ μπαίνετε στὴν καμπίνα του, νὰ φωνάξῃ, νὰ ἀντισταθῆ, καὶ τότε μας ἔβλεπαν κατ' ὠ τοἱ ἄλλοι κακοῦργοι!... Πρέπει νὰ μαρκάρουμε χωρὶς θόρυβον... Ἄμα πᾶμε στὸ ἄλλο καράβι, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ θελήσῃ ὁ κυβερνήτης του νὰ κυριεύσῃ τὸν «Γοργόν» καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τοὺς πειρατὰς που εἶνε ἐδῶ μέσα.

Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη ὀρθὴ σκέψις.

— Καὶ ὁ κ. Πάττερσον;... παρετήρησεν ὁ Ρογγῆρος Χινδαίλ.

— Μπαρκάρετε πρῶτα ἐσεῖς, ἀπῆντησεν ὁ Μίτζ, καὶ, ἄμα καθήσετε στοὺς πάγκους σας, θὰ τον κατεβάσωμε.

Ἐφόρυσεν τότε ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ οἱ σύντροφοί του τὰ θερμότερα ροῦχά των. Περὶ τροφίμων, οὐτε σκέψις ἔγινε, ἀφοῦ τὸ ἄλλο πλοῖον ἦτο τόσον πλησίον. Καὶ ἂν ἀκόμη ἐπερίμειναν μετὰ τὴν βάρκαν νὰ διαλυθῆ ἡ ὀμίχλη ἢ νὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ, πολὺ δὲν θ' ἀπεμακρύνοντο. Καὶ νὰ τοὺς ἔβλεπαν τότε ἀπὸ τὸν «Γοργόν», πάλιν θὰ ἠδύναντο οἱ φυγάδες νὰ διασωθῶν, πρὶν προφθάσουν οἱ πειρατὰι νὰ τοὺς καταδιώξωσιν.

Μόνος φέβος ἦτο μὴν ἀρχίσῃ νὰ πνέῃ ὁ ἀνεμος. Διότι τότε, τὸ μὲν ξένον πλοῖον θὰ ἔπλεε πρὸς δυσμὰς, ἐνῶ ὁ «Γοργὸς» θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του πρὸς ἀνατολάς. Καὶ οὕτω, ὅταν ἐξημέρονε, ἡ λέμβος θὰ ἔμεινε εἰς τὴν ἕρημον ἐκείνην θάλασσαν, χωρὶς νερό, χωρὶς τροφίμα...

Ἡ στιγμὴ τῆς φυγῆς εἶχεν ἔλθῃ.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν ἐπῆγε κ' ἐστάθη κοντὰ εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ κυβερνήτου, καὶ ἐβελκίσθη ὅτι τίποτε δὲν εἶχε ταράξῃ τὸν ὕπνον τοῦ Χάρρη Μάρκελ. Συγχρόνως, ἀπὸ τὴν ἀοικτὴν θύραν τοῦ ἐπιστέγου, ἐκύτταζε τὸν σκοπὸν, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο εἰς τὸ πρόστεγον.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔσκυψεν ἐξω ἀπὸ τὸ πρυμναῖον παράθυρον τῆς αἰθούσης, ἐπίασε τὴν μαρπούμα, καὶ ἔσπευσε τὴν λέμβον ὑπὸ τὸ κούλωμα τῆς πρύμνης.

Ἡ ὀμίχλη εἶχε πυκνωθῆ ἀκόμη περισσότερο. Ἡ λέμβος μόλις διεκρίνετο ἀπὸ ἐπάνω. Δὲν ἤκούετο τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἐλαφρὸς φλοῖστος, ὅστις ἔγλυψε

τὴν ἐπιχάλκωσιν τοῦ «Γοργού» . . .

Ἐνας ἕνας, χωρὶς πολὺ κόπον, οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς κατέβησαν πιασμένοι ἀπὸ τὴν μαρπούμα, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσεν ὁ Οὐίλ Μίτζ. Τελευταῖος εἶχε μείνῃ εἰς τὴν αἰθούσαν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν...

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπῆγαινε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ κ. Πάττερσον, ὅταν ὁ Κλωδιὸν τὸν ἐσταμάτησε.

— Προσοχὴ . . . ἐψήθουσι. Ἐρχεται ὁ σκοπὸς!

— Ἄς περιμεινῶμεν, εἶπεν ὁ Μίτζ.

— Καὶ κρατεῖ ἕνα φανάρι... ἐπρόσθεσεν ὁ Κλωδιὸν.

— Σπρώξτε τὴν πόρτα, κ' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δῆ τί γίνεται ἐδῶ μέσα.

Ὁ ναύτης εἶχε φθάσῃ μετὰ τοῦ ἀκατίου καὶ τοῦ μεγάλου ἱστῶ. Ἀπὸ τὰς ἀτάτους κινήσεις τοῦ φανοῦ, ὁ Μίτζ ἠννόησεν ὅτι ἐκεῖνος πού τον ἐκρατοῦσε δὲν ἐστέκετο κατὰ τὰ πόδια του. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε εὐρὴ καμπίνα φάλην μπράνδου ἢ τζιν καὶ θὰ εἶχε πικρατῆ. Εἶχεν ἀκούσῃ, φάνεται, κἄ πονον κρότον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ εἶχε διευθυνοθῆ μηχανικῶς πρὸς τὴν ἐκεῖ. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀφοῦ ὅλα ἦσαν ἤσυχα, θὰ ἐπληθύνετο εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸ πρόστεγον.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη. Μόλις ἐκείνος ὁ μέθυσος ἐστρεψε τὰ πόδια, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔσπευσαν πρὸς τὸν κ. Πάττερσον.

Ὁ Μέντωρ ἐκοιμῶτο, καὶ τὰ ἠχηρῆτατα ροχαλιὰ τὰ ἐγέμιζαν τὸν θαλαμίσκον του. Ἰσως μάλιστα αὐτὸς ἦτο ὁ θόρυβος, ποῦ εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ σκοποῦ.

Δὲν ἔχασαν καιρὸν οἱ φίλοι τοῦ κ. Πάττερσον. Ὁ Κλωδιὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ τον ἠγγίσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον. Διεκώπη ἀμέσως τὸ ροχαλιμα, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὑπναρᾶ ἐξέφυγον τὰ ἐξῆς λόγια:

— Κυρία Πάττερσον... ὁ τριγωνοκέφαλος... Κακὴ Κάρ ἦθια... Ἐντὸς ὀλίγου ὁ γάμος!

Τὶ ὄνειρα ποῦ σου ἔδλεπεν ὁ ἄξιος αὐτὸς ἄνθρωπος! Φεῖδι... ἀρχαῖα ἐλληνικά, καὶ... γάμον! Ποῖον γάμον ἀρά γει...

Ἐπειδὴ δὲν ἐξυπνοῦσεν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν τὸν ἐσεῖσε δυνατώτερα, ἀφοῦ του ἔκλεισε μετὰ τὸ χεῖρ τὸ στόμα, διὰ γὰ μὴ τρομάξῃ, ἂν τυχὸν ἐξανάλλεπεν ὅτι ἐπῆλθε μετὰ τὸν φθόνον ὄρεν εἰς τὰ δάση τῆς Μαρτινίκας.

Ὁ κ. Πάττερσον ἀνετηχώθη αὐτὴν τὴν φοράν, ὅταν ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ νεοῦ.

— Λουδοβίκε... τί τρέχει; — ἐπανελάμβανε, μὴ ἐννοῶν τί του ἔλεγαν διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος Πάξτων, διὰ τὸν

«Γοργόν», ὅστις εἶχε περιπέση εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν πειρατῶν, διὰ τὴν φυγὴν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι τον ἐπερίμεναν εἰς τὴν λέμβον.

Ἐνα πρῶγμα μόνον ἐκατάλαβε καλά, ὅτι ἡ ζωὴ τῶν νεαρῶν συμπλωτῆρων του καὶ ἡ ἰδική του ἐκινδύνευαν, ἂν ἔμειναν μέσα στὸ πλοῖον. Ὅτι ἡ φυγὴ τῶν εἶχεν ἐτοιμασθῆ, καὶ ὅτι αὐτὸν μόνον ἐπερίμεναν διὰ νὰ καταφύγουν ὅλοι εἰς τὸ ξένον πλοῖον...

Δὲν ἠρώτησε τίποτε ἄλλο. Ἐφόρυσεν ἀμέσως τὰ ροῦχά του μετὰ τὴν ψυχρὰ μίαν ὄσσην καὶ γοργότητη. Ἐβδανε τὸ πνευαλὸν του καὶ τὸ ἐγύρισε εἰς τοὺς ἀσπράγγλους, ἔβλεπε τὸ γελέκο του καὶ ἐτοποθέτησε εἰς τὸ τσεπάκι του τὸ ὠρολόγι του, περιεβλήθη τὴν μακροτάτην ρεδιγκόταν του, ἐκαλύφθη μετὰ τὸ ὑψηλὸν πῆλόν του, καὶ ἀπῆντησεν εἰς τὸν Μίτζ, ὁ ὁποῖος του ἔλεγε νὰ κάμῃ γρήγορα:

— Ἐτοιμος, φίλε μου . . .

Ἰσως νὰ ἐπιπράνθη ὅταν ἀντίκρυσε τὸ φεῖδι του, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖ εἶχεν ὅμως ἀκόμη τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ ἐπανεβλέπεν εἰς τὴν θέσιν του, ὅταν θὰ ἐπικαταν τὸν «Γοργόν» καὶ θὰ τον ἔφεραν αἰχμάλωτον εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν. . .

Τὴν στιγμὴν που ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του, ἦλθεν εἰς τὸν κ. Πάττερσον ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζί του τὸ σακκίδιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰς ἐπτακοσίας λίρας τῆς κυρίας Σέιμουρ, ὡς καὶ τὸ σημειωμάτρινον, εἰς τὸ ὁποῖον κατεχώριζε τὰ ἐξοδα τοῦ ταξείδιου. Ἀμφότερα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰ εὐρύχωρα θυλάκια τῆς ρεδιγκότας του.

— Ποῖος νὰ το ἐπίττεις αὐτὸ τὸ πράγμα ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Πάξτων!.. ἐπανελάμβανε.

Ὁ πλοίαρχος Πάξτων καὶ ὁ Χάρρη Μάρκελ ἦσαν ἀκόμη ἐν καιρὸ τὰ αὐτὰ πρόσωπον διὰ τὸν ἀγαθὸν Μέντωρ! . .

Δὲν ἔπρεπε νὰ περιμεινῶν τίποτε οἱ ἄλλοι δύο ἀπὸ τὴν εὐκνησίαν ἢ ἀπὸ τὴν ἐπιτηδεύτητα τοῦ κ. Πάττερσον. Τὸν ἐδοῦθησαν νὰ καταβῆ σιγά-σιγά πιασμένοι ἀπὸ τὴν μαρπούμα. Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐφοβῆτο μήπως ὁ οἰκονόμος πέτῃ βαρὺ εἰς τὴν βάρκαν, καὶ τοὺς ἐννοήσῃ ἔτσι ὁ σκοπὸς ναύτης, ὅσον καὶ ἂν ἦτο μεθυμένος...

Ἦτο ὁ κ. Πάττερσον ἐπάτησε μετὰ τὸ πόδι του ἕνα πάγκον τῆς λέμβου, καὶ ὁ Ἄξελ Βίχμπορν τὸν ὑπεσπῆριξεν ἀπὸ τὸ χεῖρ διὰ νὰ τον βοηθήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρύμνην τῆς.

Ἦλθε τότε ἡ σειρά τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιὸν, ὅστις ἐβεβαιώθη διὰ τελευταίαν φοράν ὅτι δὲν εἶχε διακοπῆ ὁ ὕπνος τοῦ Χάρρη Μάρκελ, ὅτι τὸ πᾶν ἤσυχάζεν ἐντὸς τοῦ πλοίου.

Κατόπιν, ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπέραςεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ὠλεῖσθες κάτω εἰς τὴν στιγμὴν. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ καιρὸν, δὲν ἐκάθησε νὰ λύσῃ τὸν κόμβον τῆς μαρπούμας, ἀλλὰ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὴν ἔκοψε, ἀφήσας τὴν ἀκρὰν τοῦ σχοινίου νὰ κρέμεται τέσσαρας ἢ πέντε πόδας ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς κορώνης τοῦ πλοίου.

Ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη τότε ἀπὸ τὸν «Γοργόν».

Ὅλα κατώρθωναν ἀρά γε ὁ Οὐίλ Μίτζ καὶ οἱ φίλοι του νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον; . . . Ὅλα τὸ εὐρίσκαν μετὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὀμιχλωδὸς σκοτὸς, πρὶν ὁ ἥλιος ἐμφανισθῆ εἰς τὸν ὁρίζοντα: . . .

Ἡ μήπως θὰ ἐπικαταν ἐξαφνα ὁ ἀέρας, διὰ νὰ το ἀπομακρύνῃ; . . .

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν οἱ ἐπιβάται κατώρθωναν νὰ διαφύγουν τὴν σφαγὴν, τὴν ὁποίαν παρεσίλευσαν δι' αὐτοὺς ὁ Χάρρη Μάρκελ καὶ οἱ συμμορτῆται του, ἔπρεπε νὰ το χρεωστοῦν εἰς τὸν Οὐίλ Μίτζ, ὡς καὶ εἰς τὴν κυρίαν Κηθλεν Σέιμουρ, ἡ ὁποία τον εἶχεν ἐπιβιάσῃ εἰς τὸν «Γοργόν»!

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ! Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε πάλιν διπλοῦν, καὶ θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς Δεκάτης Ἐβδόμης Κυριακῆς. Αὐτὸ ἀρκεῖ!

Διὰ τὰ παράπονά σου, Χρυσόμαλλε Κριε, δὲν ἐξεπλήθην καὶ τόσον πολὺ, ἀλλὰ εἶδα τὴν ἡλικίαν σου. Ἐνδεκα ἐτῶν παιδί καὶ ἤβλεπε τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς μεταφράσεως; Μὰ φίλε μου, μετὰ τὸ σύρριμον μετὰ τὴν θολὴν ἐδωδαν, μετὰ τὸ ὀνομαστικὸν ἀπόλυτον ἐπιτηδεύμα ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ, δάμωμε τις ὁδὸν αὐτὴν καὶ τὰ ἀμείωρα ἄλλα λάθη τῆς μεταφράσεώς σου, δὲν πέρνει κανεὶς βραβεῖον οὔτε πρῶτον, οὔτε δεύτερον, οὔτε τρίτον. Ἀλλὰ τούτο δὲν εἶνε λόγος ἀπογοητευθῆς. Σχετικῶς μετὰ τὴν ἡλικίαν σου, ἡ μεταφράσις σου ἦτο ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἡ ΒΒ. Φημὸς Μνεία πρέπει νὰ σ' ἐνθαρρύνῃ. Ἐξακολούθησε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ σιγά-σιγά θὰ διακρίνῃ. Μὴ μίαν ἢ δύο δοκιμὰς δὲν φθάνει κανεὶς εἰς τὸ ὕψος τοῦ Α' Βραβείου. Καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε 11 ἐτῶν! Τὸ Κίτρινο Νόμισμα εἶνε, νομίζω, ἂν τὸν 16, καὶ ἐρωτήσῃ το νὰ σου πῆ εἰς πόσους Διαγωνισμοὺς ἔλαβε μέρος ἕως τώρα καὶ εἰς πόσους ἀπέτυχε, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς ἕνα.

Διέφραλε λέγε [E], ἀνέγνωσα καὶ τὰς δύο ἐπιστολάς σου. Ἀλλὰ πολὺ σοβαρὰ θέματα πέρνει διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης ὑπὸ στρατηγικὴν, ναυτικὴν, βιομηχανικὴν, ἐμπορικὴν, ἱστορικὴν καὶ πνευματικὴν ἄποψιν! Ἰλιγγιώ, φίλε μου... Γράψε μου ἀπλοῦστερα πράγματα, — τὰ προτιμῶ.

Ὁ Μεγγεστέδς ἐτύπωσε καλλιτεχνικῶς ἐλεγείον εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰππότου τοῦ Μεσαίωγου. Εὐγενεῖς δείγμα στοργῆς πρὸς τὸν λατρευτόν καὶ ἀχώριστον φίλον του.

Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τὸν φίλτατόν μου Γρηγόριον Ν. Ριζοπουλον, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς του Βικτωρίας μετὰ τοῦ κ. Δθ. Ι. Λικουτσῆ, τελεσθέντας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν.

Ἀδάμα τοῦ Παραδείσου, [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ στενο-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδῳ Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐπίσημος Β.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 43—44

χωρῆσαι, ἀλλὰ νὰ κάμνῃς τὸ καθήκον σου, μένον εἰς τὸ πατρῶν κατάστημα. Ἐπειτα νέος εἶσαι ἀκόμη· τοῦ χρόνου εἴμφορε! αἱ ἐργασίαι νὰ πάγουν κολλήτερά καὶ νὰ σε στείλῃ ὁ πατέρας σου νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδὰς σου. Θάρρος!

Ὅριστε, δὲν σοῦ το ἔλεγα; Ἡ Μαύρη Λιῶν ἀνενέωσεν ἤδη τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ 1905, καὶ εἶνε ἡ ὁδοὶ εἰς τὴν πόλιν. Καὶ σημεῖωσατε, ὅτι δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη τί ἐγραφε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἔτσι κάμνουν οἱ καλοὶ φίλοι, — ὅταν εἴμποροῦν.

Καλὰ εἶπες, Ἑλληὶν Ἀθλητὰ [ΕΕ]! Αὐτὸ ἔπειτα τώρα νὰ γράφεται καὶ ἡ Διάπλασις εἰς γλῶσσαν ὁμηρικὴν! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κυττάζουσι πῶς νὰ γράψουν ἀπλούστερα, φυσικώτερα καὶ εὐληπέτερα, καὶ ἡμεῖς μόνον ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν μακαρίαν ἐποχὴν τῶν μισῶν ἀορίστων καὶ τῶν εἰς μὴ ρημάτων.

Φίλημα Σκιάς [ΕΕ] εἶδες, σοῦ ἀπάντησα μαζί εἰς τὰς δύο προηγούμενας ἐπιστολάς σου. Εἴμπορεῖς νὰ στέλλῃς τὰ τετράδιά σου ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις.

Μέγας σωρὸς ἐπιστολῶν με περιμένει καὶ ζητεῖ ἀπάντησιν. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ ὁ Δαριστεῖς ἐξεγείλισαν καὶ κατέκλυαν ὅλην σχεδὸν τὴν ἐβδόμην σελίδα. Τόπος δὲν μου μένει, καὶ ἀλαβάλλω τὰς ἀπάντησεις μου διὰ τὸ ἐρχόμενον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπιτολήν μου ἐκ Ζακύνθου, διὰ τοῦ ὁποίου τῷ ἀγγέλλῃ ὁ θάνατος τοῦ σεβάστου πατρὸς τοῦ Διονυσίου Ξενοπούλου. Ἀπέθανεν εἰς βαθύ γῆρας, μετὰ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν ἀνθρώπου, συναθανομένου ὅτι κατὰ τὸ δόγμα τῆς μακρᾶς τοῦ ζωῆς ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, ὡς γενναῖος, στρατιωτῆς τῆς πατρίδος, ὡς τιμὸς ἔμπορος, ὡς ἀγαθὸς πολίτης, ὡς χρηστὸς οἰκογενεὶς, ὡς καλὸς χριστιανός.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγινόμενους μου νέους μου φίλους: Δευκίην Ἀνεμώλην (+ + αὐτὸ ἔξελεξά) Ἑλληνικὸν Γραμματισμὸν (Κ.Κ.Η. χαίρει διὰ τὴν ἀπαρτίαν σου) Ἀστομάχον ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τιμῆσῃς τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ τί καλὰ ποῦ γίνεται καὶ θηλυκόν: ὁ καὶ ἡ ἀστομάχος!) καὶ Ἀσημένιο Κῆμα (Δ.Ν.Τ. βέλεια ποῦ ἔχανεσ ἴσως καιρὸς!)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ὁ Πιθηκάνθρωπος μετὰ τὴν Κιτρινὴν Μάσκαν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ὁρειοπόλιον Ψυχὴν, Νεγελώδη Ψυχὴν καὶ Λιθερίαν Ψυχὴν — ἡ Ναυτοπόλιον τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρην — τὸ Πελοπόννησον μετὰ τὸν Σθεναλαῖδαν, Αἰμοσταγὴν Χρυσίτην, Αἰγίλην ἐν Ζόφῳ, Ναυαϊκῶν καὶ Ἐλατον τοῦ Αἴνου — ἡ Ἄβρα τῆς Ἀνοξέως μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρην, Κόκκινον μετὰ τὸν Κουμλίαν, Παλλὰδα, Ἑλληνοπαῖδα καὶ Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης — ἡ Δουκισσα τῶν Σαλώνων μετὰ τὸν Λουλοδὸν τῆς Καρδίτσας, Θεταλομάγεινον, Μενελλὰ καὶ Κόκκινον Κρίνον — ὁ Ἑλληὶν Ἀθλητῆς μετὰ τὸν Μεταλλοκόπον Ἐσφιτῆν καὶ Μυστηριώδη Φοῖον — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροδὸς μετὰ τὴν Κιτρινὴν Μάσκαν, Κίτρινον Ντόμιον, Ἀσέλιον Νύκταν, Ψαροπούλιον καὶ Ἀνθοδωσαν Νεότηταν — ὁ Πέτρος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Μικρὰν Ἀνθοκόπον καὶ Ἐσφιτῆν Ἀδραν — ἡ Νήσος τῶν Σειρήνων μετὰ τὸν Ἐλατον τοῦ Αἴνου, Κόκκινον Κρίνον, Κινέζικον Κοτσίδα, Χαριτωμένον Ἀγγελοδὸν καὶ Ἰδιοτροπὸν Νεάνιδα — ὁ Νεαρὸς Ἡλεκτρολό-

γος μετὰ τὸν Ἰππότην τοῦ Πηλίου, Κίτρινον Μάσκαν, Ἀγγελοδὸν τῆς Ἀγάπης, Ὀπτασι-αν Παρὰδίσου καὶ Ἰοβόλον Ὀφιν — ἡ Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας μετὰ τὴν Ναυαϊκῶν, Παλλὰδα καὶ Κάκιον — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσενεῖδα καὶ Ναυτοπούλιον τοῦ Μεσολογγίου — ὁ Μακρολαίμη μετὰ τὴν Μαγευμένην Ἀκροβαλοσίαν, Τρελλὴν Ψυχὴν, Νήσον τῶν Σειρήνων, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ Πιθηκάνθρωπον — ἡ Ὀχρὰ Ἀκτίς μετὰ τὴν Ζαπτιδα, Νερόδραστο Κολοκύθη, Τρελλὴν Ψυχὴν, Νεαρὸν Ἡλεκτρολόγον καὶ Ἀγγίην Ψυχὴν — ἡ Πάντα Γελοσὴ μετὰ τὴν Κρυφοδακτυλίαν, Πικρομένην Καρδοῦλιαν, Παλλοῦσαν Καρδίαν καὶ Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων — ἡ Κυρία Σκαρολάστρα μετὰ τὸ Κίτρινον Ντόμιον, Παιδικὴν Χαράν, Μικρὰν Ἀνθοκόπον, Ἀγγελοδὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Ἀγγελοδὸν τῆς Νίκης — ἡ Νεφελώδη Ψυχὴ μετὰ τὴν Ἀγροῦσαν Πανσέλιον, Μικρὰν Βυλοσίαν, Κόκκινον τοῦ Αἰθέρος, Διακριθεῖσαν Ἀρσενεῖδα καὶ Δωριδα Παρθένον — Εἰρήνην ἢ Ἀθηναίαν μετὰ τὴν Κίτρινον Μάσκαν, Ἀνθοδωσαν Νεότηταν, Χρόνον Φεῖδον, Κυριαρχὸν τῆς Θαλάσσης καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην — ὁ Ἀπελιεὶς Ναύτης μετὰ τὸν Τρελλὸν Ναυτάκιον, Ναυτοπούλιον τοῦ Μεσολογγίου, Πάντα Γελοσὴν, Ἀνθος Ἑλλιάδος, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ Μικροῦσαν Πατριάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (εὐχαριστῶ πολὺ σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μου φίλης) Νεγελώδη Ψυχὴν ([Ε] εὐχαριστῶ: ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃς ἢ ἴδια καὶ νὰ μου στέλῃ μαζί μίαν δραχμὴν) Χιακὸν Φάρον (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα, τὸ ὁποῖόν σου ὑπερήρεσον ὅταν εἶδες νὰ το φορῇ κάποιος, καθὼς καὶ τὸν δὸν τόμον) Ψαροπούλιον (εἶμαι βέλεια διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τὴν κάρταν εἴμπορεῖς νὰ τὴν στείλῃς διὰ τοῦ γραφείου μου ἀλλὰ νὰ ἐσωκλειστῇ τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον) Ἀπελιεὶς Ναύτην (ἢ διεύθυναι τοῦ φίλου μου εἶνε: chez Mayer, Alexandrie) Ἀθῶν Καρδίαν (ἔστειλα) Ἐνθουμὸν (ἔλαβον) Ἀστρον Λιθερίαν Νυκτὸς (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν) Βίωμαρχ (ἔστειλα) Νεαρὸν Ἡθοποιὸν (εὐχαρῶ, σὺ συγχάρω διὰ τὴν περιφρῆνὴν ἐπιτυχίαν) Θεταλομάγεινον Ζαπτιδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Ῥέαν Σιλθίαν (ἔστειλα) Ἀνθοδωσαν Νεότηταν ([Ε], νὰ νὴ ἔθῃ! κ' ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ τὴν ἴδω) Διακριθεῖσαν Ἀρσενεῖδα (πολὺ μ' εὐχαριστήσαν ἢ ἐπιστολὴ σου ἀλλὰ διατὶ δὲν μου γράφεις συχνότερα) Νυκτοπόλιον (τὶ ὠραῖον δελτάριον! ἢ Κικὴ ἔστειλε) Δοκίμοσαν τῶν Σαλώνων ἢ Ἀναλίαν σ' εὐχαριστῶ εἰς μέρος τῶν ἀδελφῶν σου διὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὸ λαμπρὸν δελτάριον) Δωδώνην (σὲ συχαίρω διὰ τὴν προαγωγήν· ὅσον διὰ τὸ ξεπλάθωμα μὴ λυπῆται, πάντοτε ὑπάρχει καιρὸς) Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης (διὰ δελτάριον, θὰ δημοσιεύσῃς Μικρὰν Ἀγγελίαν καὶ θὴναλλάσῃς ἀπ' εὐθείας) Σπασιμένο Φανάρι (τώρα λοιπὸν ποῦ ἤτύχασες, γράψε μου συχνότερα) Γαλλὴν τῆς Ἀγκυρας ([Ε], καὶ βέλεια πρέπει νὰ μαζεύσῃς 50 τουλάχιστον τετράδια· ἀλλὰ νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι αὐτὸ δὲν γίνεται εἰς μίαν ἡμέραν) Μαρίαν Ἀντοναῖετταν (ἔστειλα: [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εἰ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύθω εἰς τὸ προσεχὲς) Φρόνιμον (ἔστειλα) Νηπιεῖαν (ἢ ἐπιστολὴ σου ἔστειλα ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμὸν ἀρκεῖς λεπτὰ 30) Δημητρίαν Δ. Λασκαρίδου (ἢ ὅσα ἀνενέωσαν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ 1905, ὑπ' ἀριθμὸν 11) Φαίωνα (καλὴν πρόσδον) Φωτὸ-Διάβολον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 23 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου

Ὁ γάρτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγινόμενοι, πῶς εἶναι ἐν τῷ Πνευματικῷ μας εἰς φακέλλου, ὡς ἑκάστον περιεχέει 20 φύλλα καὶ τίμηται φρ. 1.

458. Αεξίγριφος.
Τὸ πρῶτον μου εἶψ' ὡς καμᾶ
Συνάμα ζῶν ἐξοπλίζει·
Τὸ δευτέρον μου εὐσομαί
Κ' ὑπὸ τὴν χλόην κυανίει.
Τ' ὄλον μου, λῦτα, ἀναζητεῖς;
Καρπὸς, ὠραῖος καὶ γλυκύς:
Ἐστὴλῃ ὑπὸ τῆς Δουκισσῆς Παλαίας

459. Συλλαβογράφος.
Ἐνδοξὸν πόλιν, φίλε μου, εὐδὺς θὰ φανερῶσῃς,
Ἄν δύο μόνον γράμματα μ' ἐπίρρημα ἐνώσῃς.
Ἐστὴλῃ ὑπὸ Νικολίου Ι Κάβουρα

460. Στοιχειόγραφος.
Ἀνέριον, στὰ μάτια σου
Εὐρίσκωμαι κλεισμένον·
Καὶ εἶμαι τι πανύψηλον,
Ἀποκεφαλισμένον.
Ἐστὴλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀσπερίντιος Οἰρανῶ

461. Δικτυωτὸν.
1.— Βασιλεὺς περιφρῶς διὰ τοὺς σταύλους του.
2.— Πτηνόν.
3.— Νηρηθός.
4.— Ὄνομα γυναικεῖον ἑβραϊκόν.

Ἐστὴλῃ ὑπὸ τῆς Δουκισσῆς τῶν Σαλώνων
462-463. Μεταμορφώσις.
1.— Τὸ πᾶν δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μηδέν.
2.— Τὸ πᾶν δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οὐδέν.
Ἐστὴλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐλατον τοῦ Αἴνου

464. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.
2 3 4 7 8 = Πόλις.
3 2 4 7 8 = Θεὸς.
4 7 1 2 8 = Περιπλαναῖται.
5 2 6 5 2 4 7 8 = Ἀρχαῖοι; Ἡρώς.
6 2 4 3 8 = Μέρος ὄρου.
7 4 7 1 2 = Καθεὶς το ἔχει.
8 2 6 2 = Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐστὴλῃ ὑπὸ τῆς Δουκισσῆς Ἀ Ζηναίου
465-469. Φωνηεντόγραφος
Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντου, διαδεδομένου ποτε ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧς ἢ τῶς εἰς δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίζετε πέτε λέξεις:
γινρο-θασμιο-αἰδ-σθμιο-σθ
Ἐστὴλῃ ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου Κασιδιάνου

470. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Τὰ ἀντίθετα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουσι διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀρχαίων γυναικῶν: Μικρὸς-νῆξ-ἀνδρῆϊος-φρέγγω-γέρων-πυκνός-πικρὸς-εὐχρη-θραστήριος.
Ἐστὴλῃ ὑπὸ τοῦ Σθενελαῖδα

471. Φωνηεντόλιπον.
μῆς-ρτς-πνς
Ἐστὴλῃ ὑπὸ τῆς Ναυσίκας
472. Γρίφος.
ἰ ναι ἰ ναι 4 5 6
ἰ ἰ ναι ἰ ναι 7 7 7
ἰ πλᾶς ἰ ναι ἰ ναι αἰών
ἰ ναι

Ἐστὴλῃ ὑπὸ Δημητρίου Γ. Αποστολίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ τὴν συνδρομὴν μας λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιμὸς ἄρα 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ 6 ὀλιγωρεῖται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Δέχομαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πλείονα τῶν πέτε ἐξ ἑκάστου. Λαθῶν διακόσια βραβεύω τὰ κάλλιστα. Προτιμῶ τοπογραφίας. Καλλιγραφίας Ἀσκαρῆς, μαθητῆς Γυμνασίου, Λαμίας. (Δ, 133)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μετ' ὄλων τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς Διαπλάσεως. — Λούπηρον δι' Λούπ. (Δ, 134).

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι εἶνε πεπρωμένον νὰ δέχομαι τὰς περιεργότερας ἐπισκέψεις τὴν ἡμέραν ποῦ κάμνω Κυριακὴν. Τὴν ἄλλην φορὰν, ἐνθουσιάζομαι, εἶχαμεν τὴν ἀξιότιμον κυρίαν Βέργαν. Σήμερον πάλιν, ἐνθ' ὅπως εἶχα καθίση εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐνώπιον τοῦ σωροῦ τῶν ἐπιστολῶν σας. — πελωρίου ὡς πάντοτε, — καὶ μόλις εἶχα διατάξῃ τὴν κυρὰ-Μάρθαν, νὰ κλεισῇ τὴν θύραν καὶ νὰ μὴ δεσθῇ κανένα, ἤκουσα ἑξαφνα εἰς τὸν διάδρομον λογοτριβήν.
— Πόδες εἶνε; ἐφώναξα.
— Μία κυρία μετὰ ζυγαριά! ἀπεκρίθη ἀπέξω ἡ κυρὰ Μάρθα.
— Καὶ τί πωλεῖ; ἠρώτησα ἀπὸ μέσα.
— Δὲν πωλεῖ τίποτε... γυρῶσαι νὰ σας ἴδῃ.
— Καὶ τὴ ζυγαριά τί τὴν θέλει;
— Δὲν ξέρω.
— Δὲν της εἶπες ὅτι ἔχω ἐργασίαν;
— Ἐπιμένει.
— Νὰ της πῆς ὅτι τὴν παρακαλῶ γὰ φύγη.
— Εἶνε ἄγρια... φοβοῦμαι μὴ μου δώσῃ μετὰ τὴ ζυγαριά στὸ κεφάλι...
— Φώναξε γρήγορα τὸν Ἀνανία.
— Καὶ τί νὰ της κάμῃ ὁ Ἀνανίας; Εἶπε δυνατῆ, κυρὰ μου,